

LACKFI JÁNOS

MEGVESZEM AZ ISKOLÁMAT

MÓRA

LACKFI JÁNOS
MEGVESZEM
AZ ISKOLÁMAT

Török Eszter
illusztrációival

MÓRA

NÓRI ÚGYSEM NYER SOHA!

Nóri kopogott, és benyitott a műhelybe, ahol Apa festett. A műterem csak úgy világott az őszi napfénytől.

A vásznon egy fickó dinoszauruszon lovagolt, mellette meg lobogó hajú kislány ült egy félig szamár, félig motorbicikli lény hátán. Fölöttük, az égen, a habos felhőkön egy víziló versenyzett velük, rózsaszín szörfdeszkán állva.

A lobogó hajú lány hasonlított Nórira.

A ház másik végéből bösz lalalázás hallatszott, mert Anya énekelni tanított egy

lányt, aki folyton eltévedt a skála hangjai közt, de mindig lelkesen újrakezdte.

– Akkor jössz? – érdeklődött Nóri.

– Persze hogy jövök, ki nem hagynám!

Mit gondolsz, miért lottózunk együtt? Itt ezt a fényt még megigazítom, aztán úgyis száradnia kell.

Apa kicsit vacakolt a szörfdeszkán megvillanó tengerkéekkel, aztán letette az ecsetet. Két lépést hátrált, hunyorított, biccenett. Elégedett volt.

Elindultak a Kisküküllő utcán.

Apa legényes léptekkel, mert a sok állástól eléggé fájt a térd.

Mellette ugrabugrált Nóri, akiben sosem merült le az elem. Barna haja libegett mindenfelé. Meg lobogott.

Elhaladtak egy üres telek mellett, amelyen beroskadt lakókocsi állt.

– A lakókocsitok – mutatta Apa. – Biztos jó nektek ilyen rogygyantan? Ha kicsit nekilátnék, kikalapálhatnám. Újabb nem lenne, de ennél pofásabb igen.

– Jó, ahogy van. Csak a miénk. Pszt! Te se tudsz róla! – szigorodott rá Nóri.

– Én aztán semmit. Milyen lakókocsi? Nem láttam soha!

– Apaaaa! Ne játsszad túl, légyszi!

– Oké, akkor mesélj arról, mit csinálnál, ha megnyernéd a lottót!

– Azt kiáltanám, hogy: jippííí!

– És aztán?

– Felmásznék a legmagasabb hegyre! Helikopterrel felszállnék a legnagyobb víz-esés fölé! Lemerülnék a legmélyebb tengerbe! Igazából nem.

– Hanem?

– Vennék egy iskolát.

- Gyerekekkel, igazgatóval, portással, faliújsággal, digitáblával, menzával, talált tárgyakkal?

- Nem, csak egy tantermet, ahol egyedül engem tanítanak.

- Nem hiányoznának a többiek?

- Az uzsonnalopások? A bosszantások? A divatozások? Berci, aki semmit se tud megjegyezni, mert úgy bukott le hozzánk? Dehogyan hiányoznának. Na jó, Geri azért igen.

- Szerinted ma nyerni fogsz?

- Á, dehogyan. Mindig csak mások nyerne. De azért jó veled lottózni.

Már oda is értek a lottózóhoz, beléptek, és a bolt üvegajtaja bezárult mögöttük.

Egyszeriben sikítás hallatszott:

- Jippíííí!

A VILÁG LEGJOBB AUTÓI

Klacskovics Ármin kis, kerek szemüvegével, pamacsbauszával, spenótszín kardigánjában a Köller Alajos Általános Iskola igazgatói irodájában ült.

Ami nem csoda, mert ő az igazgató. Éppen igazgatott.

A matchboxgyűjteményét igazgatta a tükörsima igazgatói asztalán.

Gurigázta őket, kanyargott velük. Még berregett is hozzá. Csak nehogy meghallja Tündérke, a gazdaságis, aki piros keretes szemüvegével a szomszéd irodában dolgozott!

Csillogtak-villogtak a kedvencei.

Bolondos tiritarkán a Volkswagen Harlekin...

Citromsárga cápát idézve a Citroën Pallas...

Rettentő elegánsan az éjfélete Chevy Corvette kabrió...

Zöldezüst kockaként a Toyota Land Cruiser...

Mind közül a legmenőbb a Cadillac Eldorado, mely úgy suhant, mint egy mélybordó nyílhegy...

És ne felejtsük az ezüstös hűtőrácsú 300-as kékmetál Mercedest, mely mindig ott lapult Ármin igazgató zsebében.

Hogy bármikor bizgerálhassa kicsit a kerekét...

Vagy nyitogathassa az ajtaját...

Vagy kitapogathassa a visszapillantóját...

És közben kívülről csak az látszott, hogy itt egy tetőtől talpig igazgatónak kinéző igazgató, kis, kerek szemüveggel, pamacsbajusszal, takarosán, zsebre dugott kézzel álldogál.

Ha egy diák valamelyik órán rossz fát tett a tűzre, például fütyörészett, szemelt, piszkálódott, rappelt, indiánszökdelt, dupla szaltót ugrott vagy gördeszkázott a plafonon, a tanárok szigorúan elküldték az igazgató bácsihoz.

Klacskovics Ármin olyankor szépen kinyitotta íróasztala legalsó fiókját, kiemelte a rekeszekre osztott ládácskákat, és egyenként előszedegette a csillogó-villogó matchboxokat.

Nyitogatta-csukogatta az ajtókat, a csomagtartókat, a motorháztetőket, letekerte és feltekerte a mozgatható ablakokat és

tetőket, megmutatta a Honda Elite varázslatos bukólámpáját.

Addig mesélt a különböző lökhárítóról, szélvédőkről, sárhányókról, prémium gumikerekekről, karakternonalokról és króm alkatrészekről, míg a diákok meg nem unták, és meg nem ígérték, hogy jól viselkednek, ha visszamehetnek a terembe.

Most szerencsére senki sem zavarta különböző ügyekkel... Nyugodtan gurigázhatott.

Csakhoggy ekkor kopogtattak.

- Ki az? - kérdezte dühösen az igazgató. Kinyitotta a fiókját, és besöpörte oda az összes autót.

Kivéve persze a kékmetál Mercedest, mert azt zsebre vágta.